

Když bylo Boženě Němcové velmi zle, psala svou Babičku, tedy idealizované a krásné vzpomínky na dětství. Psychologie umí popsat, jak a kdy se člověk snaží řešit svou neřešitelnou přítomnost únikem do minulosti. Jenže minulost je vždy za námi, ne před námi. Jako křesťané nejsme odkázáni na idealizované útěchy, ačkoliv nás obtíže dneška mohou pokoušet, abychom řešení hledali v jakési reinstalaci minulosti. Můžeme a máme následovat toho, který svou církev neopouští a vede a který není jen Ukřižovaný, ale také Vzkříšený. Proto je trvalým úkolem křesťanů, v každé době aktualizovaným, snaha porozumět jak Ježíši, tak svým bližním. Jejich trápení, radostem i potřebám. Jinak řečeno: Chceme-li jako křesťané naplňovat své poslání a máme-li pracovat pro život církve, který bude trvat dnes i zítra, potřebujeme v první řadě vnímat evangelium dnes a nevěnovat se oplakávání toho, co už zaniklo. Přijímat evangelium den po dni s vírou, že je Ježíš definitivní vítěz, a dnešní svět přijímat den po dni

s láskou. Snění o návratu minulosti nám nepomůže. Víra nám umožňuje vidět budoucnost jako skutečnost, kterou nemáme my sami v moci, ale se kterou si Bůh ví rady. Je třeba se snažit mu co nejlépe porozumět, ne se všemožně zajišťovat nebo se snažit „couvat“ do minulosti a chtít zachraňovat církev dneška spoléháním na reinstalaci její dřívější podoby. Je to trvalý nárok na naši víru. Ale s apoštolem víme: „*Kdo je narozen z Boha, vítězí nad světem. A to je vítězství, které přemohlo svět, naše víra*“ (1 Jan 5,4).

Tak se otevírá další velmi praktické téma, totiž jak má křesťan o svou víru a její růst pečovat. Nestačí, že nastuduje správné formule ať už ze staršího nebo novějšího katechismu. Živou víru posiluje mimo jiné kontakt s křesťany s živou vírou. Kde je najdu? Odpovězme šalamounsky a pravdivě. Kdo hledá, ten najde. A kdo si jen stýská a stěžuje, ten si tím nijak nepomůže.

P. Aleš Opatrný

AKTUALITY

ROZEZNĚME CHRÁMY SV. PETRA A PAVLA

Kruh přátel hudby Semily srdečně zve v pondělí 23. 5. 2022 od 19.00 hodin na koncert do děkanského kostela sv. Petra a Pavla.

Pátý koncert Kruhu přátel hudby je originální autorský projekt, jehož cílem je rozeznít klasickou hudbu stejnojmenné kostely po celé zemi. Zazní repertoár z děl významných světových, převážně barokních, hudebních skladatelů, kteří jsou nositeli právě křesťanského jména Petr nebo Pavel. Účinkuje **Petr Hostinský (varhany) a Pavel Herzog (trubka)**. Ve spojení s chrámovou akustikou je koncert velkolepým zážitkem pro všechny posluchače.

Vstupné: 150,- Kč (studenti a senioři 120,- Kč)

Hřivna – informační čtrnáctideník vydává ŘK farnost Semily pro vnitřní potřebu. Uzávěrka tohoto čísla: 19. května 2022. Uzávěrka následujícího čísla: 2. června 2022. Redakce a grafická úprava: M. Kraus. Imprimatur: R. D. J. Gajdošik. Jednotlivé příspěvky zasílejte na adresu kraus.matej@seznam.cz, a to nejpozději do dne uzávěrky dalšího čísla.

HŘIVNA

**Informační čtrnáctideník
ŘK farnosti Semily**

Číslo 11 22. května 2022

Římskokatolická farnost – děkanství Semily, Komenského nám. 125, 513 01

Děkan: R. D. Jaroslav Gajdošik, tel. 739 909 500

www.farnost.semily.net

Bohoslužby v Semilech se konají v děkanském kostele sv. Petra a Pavla (KO), v kapli sv. Zdislavy na faře (KA), ve filiálním kostele Umučení sv. Jana Křtitele na Kostofranku (KK), v domově důchodců (DD), v kapli sv. Antonína v Chuchelně (CH).

Farnost
sv. Petra a Pavla

Pořad bohoslužeb ve farnosti ve dnech 23. 5. – 5. 6. 2022

23. 5.	Po	–	–	–
24. 5.	Út	KO	18.00	za živé z rodiny Kopalovy a ++ rodiče Novotné
25. 5.	St	KA	08.00	za ++ Jozefa a Viktorii
26. 5.	Čt	Slavnost NANEBEVSTOUPENÍ PÁNĚ		
		KO	18.00	za uzdravení Ladislava
27. 5.	Pá	KO	18.00	za Boží požehnání a ochranu pro Míšu, Vojtu a Petra
28. 5.	So	KA	18.00	za farní společenství
29. 5.	Ne	7. NEDĚLE VELIKONOČNÍ		
		KO	08.30	za † Milenu Plachtovou, rodiče a bratra
30. 5.	Po	Svátek sv. Zdislavy, hlavní patronky litoměřické diecéze		
		KA	18.00	za nemocného Samuela a jeho pěstouny
31. 5.	Út	Svátek Navštívení Panny Marie		
		KO	18.00	za ++ Ferdinanda a Marii Kafríkovy
1. 6.	St	Památka sv. Justina, mučedníka		
		KA	08.00	za farní společenství
2. 6.	Čt	KA	08.00	za živé a ++ z rodů a duše v očistci
3. 6.	Pá	Památka sv. Karla Lwangy a druhů, mučedníků		
		KO	18.00	za ctitele Božského Srdce Ježíšova
				<i>od 16.30 v KO svátost smíření</i>
4. 6.	So	KA	18.00	za ++ Františka a Annu
5. 6.	Ne	Slavnost SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO		
		KO	08.30	za † manžela a celou rodinu Maršíkovu

V měsíci květnu po večerní mši svaté následuje májová pobožnost.

SNĚNÍ O NÁVRATU (DO) MINULOSTI

Minulost, přítomnost, budoucnost a tedy vzpomínání, řešení současných otázek a výhled do budoucnosti to je prostor, v němž se odehrává život každého dospělého člověka. Minulost je uzavřená, ale vzpomínání jí zpřítomňuje a vede k jejímu opakování nebo odmítání. Týká se to i křesťanské víry a života z víry.

Víra člověka je jakoby rozprostřena od minulosti přes přítomnost do budoucnosti. Ale pokud mluvíme o životě z víry, potom mluvíme o skutečnosti, která se s postupujícím časem proměňuje. Živá víra totiž reaguje na měnící se podmínky života. Pokud tedy nejde o víru zkamenělou, která vlastně není vírou žitou, je jen uchovávaným neměnným přesvědčením, někdy o správných, jindy o nesprávných věcech. Minulost přechází v přítomnost a vede do budoucnosti. Přítomnost lze prožívat vždy jen teď, a to v reálném světě. Zatímco minulost lze jakoby zastavit v pohybu a prohlížet si ji, přítomnost se stále děje a budoucnost se tvoří. A to všechno platí o křesťanství, byť se mnohým jeví jako uzavřená záležitost minulosti, která do přítomnosti nezasahuje. Jsou ovšem lidé, kterým se strnulá nehybnost jeví jako ideální, protože jim dává pocit jistoty. Ovšem jistoty v tom, co bylo, pokud je to dobře poznáno, ne v tom, co je a co bude. Řada lidí, a to i křesťanů, se budoucnosti bojí. Ona opravdu klade otázky, na které povětšinou nemáme hotové odpovědi. Osvědčíme se v budoucnosti? Osvědčí se v ní křesťanství? Zvládneme život na úrovni křesťana? Co se stane, když nás bude ubývat? Neocitneme se v proudu dějin a v lidské společnosti jako zapomenuté relikt minulosti? Nebo jimi chceme být? Budou mít další generace od koho přijmout víru? A tak dále.

Je namístě uznat, že být věřícím křesťanem je v současné společnosti jaksi „nenormální“, ač je tu křesťanství pro všechny a bylo ještě

ne tak dávno viděno většinou obyvatel jako normální součást obecně sdílené kultury. Ta „nenormálnost“ ovšem není důvodem k pyšce, nadřazenosti ani k malomyslnosti. Je to v zásadě důsledek skutečnosti, že se křesťanská víra v podstatě nedědí, ale je výsledkem přijatého a rozvíjeného vyvolení a rozhodnutí toto vyvolení přijmout. Zároveň je třeba vidět a uznat, že křesťan sdílí s ostatními lidmi mnohé, že on i oni jsou Bohem stvořeni a pro všechny je připravována cesta ke spáse. Ale že styl života věřícího křesťana čerpající z liturgického slavení a alespoň slovně potvrzující přijetí Desatera, není životním stylem většiny obyvatel.

Občas propagovaná myšlenka, že by se Evropa měla rozpomenout na své křesťanské kořeny, je krásná, ale střízlivě viděno spíš nereálná. Pokud jde o osobní život člověka z víry, nemá se už většina Evropanů na co rozpomenout, protože se s křesťanstvím v jeho esenciální formě nepotkali, setkali se jen s kulturními deriváty křesťanství. A pokud by mělo jít o nějaké kolektivní rozpomenutí, které by ovlivnilo životy většiny lidí, musel by být k tomu silný motiv. Navíc – žijeme v mentalitě, kde nové je automaticky považováno za lepší, protože to ve světě techniky a technologií zpravidla tak je, a staré je opouštěno, pokud vůbec poznáno. Dá se říci, že v současné době v Evropě i v obou Amerikách trvá určité přerušení v oblasti kultury, víry a morálky. Mladší generace se necítí být zavázána k navázání a pokračování v životních cestách, názorech a zásadách rodičů a prarodičů, a minulost ji zajímá spíš jako kuriozita nebo zpestření současnosti, ne jako skutečnost, na kterou je třeba navázat.

Je zajímavé a vcelku pochopitelné, že restaurativní tendence nacházíme spíš u mladých lidí, tedy nikoliv u pamětníků koncilu a živé doby pokoncilní, kteří ostatně už z většiny

části vymřeli. V evropských zemích nenacházíme jen staromilce v oblasti liturgie nebo různých postarších zvyků. Řada lidí podléhá jakémusi optickému klamu, že kdybychom si osvojili liturgii a styl křesťanského života devatenáctého století, kdy byly (prý!) kostely plné, jistě plnější než dnes, zaplnily by se zas. K tomu dodejme, že se mnohdy za ukazatele stupně víry považuje frekvence návštěv bohoslužeb, což je v mnohém omyl. Návštěva bohoslužby nebo slavení křesťanských svátků jsou do jisté (někdy velké!) míry projevem sdílení převažujícího stylu života. Tak, jak někteří chodili do kostela, protože tam chodili „všichni“, tak jiní dnes do kostela nechodí, protože nechodí „všichni“.

Je to nepopulární, ale je dobré poctivě uznat, že po pádu totality se sice někteří k víře vrátili, jiní ji objevili, ale nikde nikdo nebral kostely, fary a kláštery útokem, aby se naplnily. Naopak, kláštery a kněžské semináře se začaly po krátkém oživení vyprazdňovat a opačný pohyb nenastal. A tak si mnozí lámou hlavu, jak to udělat, „aby to zas bylo jako dřív“, třeba v Evropě a Spojených státech jako v šedesátých letech dvacátého století. Chtějí budoucnost zvládat a budovat do značné míry nějakým trikem, jakousi instalací minulosti do současné doby. Někdo to chce dokázat zvýšením atraktivity „církvního provozu“, jiní zvýšením přísnosti, tedy určitým silovým tlakem na respektování předpisů církve, které ale byly srozumitelné pro jiné lidi v jiné době s jinou mentalitou. Není divu, že se chtěný výsledek nedostavuje. Případně přináší tu a tam místní oživení, ale ne dlouhodobý růst.

Je tedy dobré říci si „však se Bůh postará“ a pokračovat v zaběhaných myšlenkových i praktických postupech? Nebo se rozhodnout pro radikalitu – buď opustit křesťanství jako přežitě, nebo „opustit svět“ jako Bohem odmítnutý a čekat na jeho brzké zhroucení? Případně si vytvořit jakousi „bublinu staromilců“ a v ní se usídlit? To všechno i mnohé další

je možné. A ve světě plurality, v němž žijeme, je také většina i těch nejbizarnějších nápadů realizovatelná a najde si své stoupence.

Křesťanství má zdroj svého velkého bohatství víry a života z ní ve svém počátku. V Ježíšově vtělení, učení, konání, smrti a zmrtnýchvstání. A celé dějiny církve ukazují, jak jiný základ nemůže být položen, má-li stavba obstát. Ale z tohoto základu vyrůstá v síle Ducha Božího stavba církve. Tak to bylo, je a zřejmě bude. Právě pohled do dějin církve plasticky ukazuje, jak je tento základ životodárný a jak je způsob života církve proměnlivý podle času a místa, kde se rozvíjí. Církve, vycházející z jedné Bible, sycená jedním Duchem svatým, opakovaně opravující svou životní dráhu, dokázala obstát v židovském prostředí, v antice, v období stěhování národů, a tak dále – až po dnešek. A žádná z těch etap, ve kterých se realizoval ten jedinečný základ, tedy evangelium a život z Ducha, nebyla kopií těch etap předcházejících a nebyla etapou poslední.

Zásadní otázkou života církve není co z nedávné minulosti v přítomnosti udržet či zakonzervovat, ale co v síle Ducha rozvíjet. A to záleží na hloubce a opravdovosti víry křesťanů, ne na jejich počtu.

Církev se nemá přizpůsobit tomuto světu tak, aby v něm nerušila a ničím se nelišila. Církev se má ve svém životě přizpůsobovat požadavkům evangelia a potřebám lidí, pokud jde o jejich naplnění života, zejména života z víry. Když v této souvislosti řekneme, že je nutné, aby byli křesťané skutečně věřící, nemyslíme teď třeba na víru v Kristovu přítomnost v eucharistii (aniž bychom ji popírali!) ale na víru v Boží působení v dějinách. Ne, že Bůh bude dělat to, co si my jako křesťané přejeme, ale že Bůh svět neopouští a dělá v něm to, co si on přeje a co slouží věčné záchraně člověka. A to ne ani násilnou nebo drastickou cestou, ale trpělivou a věrnou láskou, kterou osvědčil v dějinách Izraele i v dějinách církve.